

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: (d. m.)

Cím: Husz jelentkező közül egyet vesznek fel a színiskolákban

Forrás: Uj Nemzedék

Bp.
(Hely)

1921. 9. 16

(Idő)

(Köt. v. füz.) (C)

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Idő

"1921"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Husz jelentkező közül egyet vesznek fel a színiskolákban

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

A színész egyesület iskolájának termel, folyósója zsufolva várakozókkal. Tizenhét-tizennyolcéves kisasszonyok és fiatal urak hemzsegték itten, akik valamennyien színészek szeretnének lenni. Legtöbbszörnek kotta van a kezében. Valódi hamisítatlan Zerkovitz-dalok, meg gyűrött papírlapra ceruzával írott versek, ezeket éneklék és szavalják a bizottság előtt, amely dönt fölvételükről. Kétszázan jelentkeztek, művészek és művésznők akarnak lenni. Idegesek. Minden percben tükröbe néznek, körmüket ragják, vagy a „sláger kuplé“-t dudolják, képzeletükben máris ott látják magukat valamelyik színházi hetilapnak keresztelt képes árjegyzék címlapján. Ez a szereplési viselkedés az oka legtöbb olyan „művészi“ felbuzdulásnak.

Végignézzük a fölvételi vizsgát, hogy lássuk kik árasztják el a gombamódra szaporodó színiskolákat. Mint valami furcsa panorámában, szokatlanabbnál szokatlanabb jelenetek, alakok kerülnek elénk. Az iskola idős, komoly tanárai elszánt arccal foglalnak helyet a hosszú zöldasztalnál, s az elnök megadóan mondja:

- Hívják be az elsőt.
- Szálas, magas hölgy lép be.
- Hány éves?
- Huszonegy és fél.
- De hiszen a keresztlevelében az áll, hogy 1898-ban született.
- Igen kérem, akkor.
- Akkor hát huszonhárom és féleves a kis-

— Pardon kérem, — feleli a hölgy pirulva — nem tudok jól számolni.

Pódiumra lép és énekel. Két perc múlva leintik. Mehet. Nemesak számolni, de énekelni sem tud.

A kottát ott felejté, figyelmeztetik, vigye ki. Zavarában valamennyi jelentkező a zongorán felejté a magával hozott kottát, mindegyiknek szólni kell. *Ottlévünk alkalmával egyetlenegy sem akadt, akinek eszébe jutott volna.* Egyik tanár megjegyzi, hogy ez állandóan így van minden évben. Már megszokták.

A következő egy boxbajnok. Ő is színész akar lenni. Elmondja, rosszul megy most a boxbajnokoknak. „Nem ipar ez, kérem, Magyarországon“ — jegyzi meg fájdalomosan. Pódiumra lép ő is és elszavalja Petőfi *Faluvégen kurtá korcsmá-ját*. Nagy meglepetés. A boxbajnok ur, kinek művészi ambícióit rossz szemmel nézték, egész jól szaval. Hosszas vita után fölveszik, ami annyival is inkább érthető, mert ugyan ki merészel nemet mondani egy boxbajnoknak?

Utána széleshomloku, lobogóhaju, titánkülsőjű ur áll ki az emelvényre. Komolyság, dac és erő a nézése, szinte félünk tőle. Arra gondolunk, bizonyára Petőfi örültjét vagy a Rab oroszánt adja elő, amikor a zongora hangjai mellett hirtelen belekezd:

„Mamuska, te drága fruska.
Nem linkóci a papuska...“

Általános kétségbeesés. Rögtön lezavarják az emelvényről és kemény szavak kíséretében mutatják meg neki az ajtót.

Egyiket a másik után utasítják vissza. Husz közül egyet ha fölvesznek.

A hölgyeknél az évszámoknál mindig baj van. Egyik jelentkező bátran vall be tizenkilenc esztendő, mire az elnök gyorsan megnézi a keresztlevelét. *Az évszámon hatalmas tintapercsét éktelenedik.* Remény-

telen a dolog. Erről a hölgyről soha sem lehet már megtudni, hány éves.

Félóra után otthagyjuk a termet, nem lehet hallgatni, kibírni a sok „Deborah nem lakik a Ritz-szállóban“-t, meg a rettenetes bömböléseket, ami igazán csak akkor válik elviselhetetlenné, amikor a Petőfi örültjébe kezdenek bele. A bizottság ebből a versből nem is enged többet elmondani, mint öt sort. Kint a folyosón elkeseredetten tárgyalják a bizottság szigorú döntéseit.

— Nem baj, jövőre majd újra eljövünk, — hallok mindenfelől.

Ellenben egy fiatal szőke Jeány keservesen sir a sarokban. Nem vették fel. Vége a szép karriernek... (d. m.)